

Dekanat RADUŃ Wieś jest znana od XVII w., w tych czasach należała ona do rodu Czaplińskich. Kościół pod wezwaniem św. Jana Chrzciciela został założony tu na fundusz ówczesnego właściciela wsi hrabiego Jana Czaplińskiego 16 sierpnia 1634 r. i pobudowany z drewna. W tym samym czasie hrabia przekazał kościołowi folwark Chadkiszki i wieś Pierogonie dla utrzymania tam szpitala na 16 osób, a w 1638 r. ufundował też szpital parafialny.

W 1737 r. została dokończona świątynia, którą budował ówczesny pleban ks. Leon Minkowski, a po jego śmierci – ks. Jan Kant-Szabikowski. Prezbiterium kościoła było murowane, z dwiema zakrystiami, sala modlitewna – drewniana. Pochyły dach gontowy pośrodku zdobiła duża sygnaturka. Przy tym kościół jest wspominany pod wezwaniem św. Jerzego.

Wnętrze kościoła zdobiły cztery ołtarze. Ołtarz główny został stworzony na fundusz Jana Schroettera, kasztelana inflanckiego, w 1765 r. i konsekrowany 13 marca 1687 r. przez Władysława Silnickiego, biskupa sufragana wileńskiego. Pośrodku ołtarza znajdował się tytułowy obraz św. Jana Chrzciciela, a w drugiej kondygnacji – obraz „Ukrzyżowanie”. Lewy ołtarz boczny, postawiony w 1742 r., był poświęcony św. Laurentowi, prawy zaś, datowany 1762 r. – Matce Bożej Trockiej, obraz której został ukoronowany. Czwarty ołtarz mieścił obraz Świętego Szkaplerza. W łuku prezbiterium został wykorzystany charakterystyczny chwyt renesansowy – pozioma belka z Krucyfiksem pośrodku, dlatego możliwe jest, że murowane prezbiterium pozostało od poprzedniego kościoła. † Ostatni drewniany kościół był pobudowany w tradycjach ludowej architektury o cechach barokowych. Świątynia o trzech nawach miała prostokątną wydłużoną podstawę; główna fasada zrobiona jako sześciokolumnowy portyk pod krzywoliniowym barokowym frontonem, zakończony głuchą czteroboczną wieżą pod czteropoziomym dachem z koronkowym krzyżem.

Do 1808 r. do parafii w Bieniakoniach należała kaplica w Konweliszkach, dopóki nie utworzyła się tam samodzielna parafia. W XIX w. jako przypisana wspomina się też filia w Butrymancach (dziś parafia na Litwie), a liczba parafian wynosiła prawie 5 tysięcy wiernych.

A na początku XX wieku w Bieniakoniach postanowiono zbudować nowy, tym razem kamienny okazały kościół. Budowę świątyni rozpoczęto w 1900 r. na historycznym miejscu z inicjatywy i dzięki staraniom księdza proboszcza Tadeusza Zagórskiego, o czym napisano na tablicy pamiątkowej w kościele. Budowę skończono w 1902 r., świadczy o tym tablica z datą MCMII ustalowana w apsydzie świątyni. Kościół przedstawia sobą dwuwieżową bazylikę o trzech nawach z transeptem w eklektycznym stylu z cechami neobaroku i neoklasycyzmu. Apsyda jest półokrągła, flankowana dwiema zakrystiami, które są połączone płaszczyzną, leżącą półkřęgiem wzdłuż apsydy. Główna fasada zakończona trójkątnym frontonem, flankowana trójpoziomowymi mocnymi czterobocznymi wieżami-dzwonnicami pod ozdobnymi neobarokowymi kopułami z iglicami. Nawa środkowa oraz transept nakryte są nawzajem prostopadłymi dwupoziomowymi blaszanymi dachami z trójkątnymi frontonami na końcu i o kształcie stożka nad ołtarzem. Nawy kościoła są pokryte sklepieniem krzyżowym na łukach podpartych. Wykorzystano ciekawy chwyt oświetlenia górnej kondygnacji głównego ołtarza – poprzez szereg okrągłych okien-lunet w sklepieniu konchowym. Wnętrze zdobią trzy dwupoziomowe ołtarze: główny poświęcony jest patronowi kościoła św. Janowi Chrzcielowi, lewy – Bożemu Miłosierdziu (w drugiej kondygnacji znajduje się obraz Najświętszego Serca Jezusowego), prawy – Matce Bożej Szkaplerznej.

W 1925 r. Bieniakonie stały się centrum dziekanatu o tej samej nazwie archidiecezji wileńskiej. Przed II wojną światową dziekanat składał się z 11 parafii: Bieniakonie, Woronowo, Ossowo, Hermaniszki i Konweliszki – dziś znajdują się na terytorium Białorusi – oraz Butrymonce, Soleczniki Wielkie, Soleczniki Małe, Podborie i Dziewieniszki – dziś teren Litwy – i parafia Gieraniony (dziś dziekanat Iwie). Liczba wiernych w bieniakońskiej parafii przekraczała w tych czasach 6,5 tysiąca osób.

Na cmentarzu parafialnym w Bieniakoniach została pochowana Maria Putkamer (+1856) z Wieraszczaków, ukochana Adama Mickiewicza.

Trudne chwile bezbożnych dziesięcioleci władzy radzieckiej nie ominęły też Bieniakoń. 8 czerwca 1951 r. ksiądz dziekan Dominik Hojlusz został aresztowany i skazany na 25 lat katorgi, zmarł w Irkucku w 1953 r., tam też pochowany; w Bieniakoniach został zrobiony symboliczny pomnik. W ciągu następnego dziesięciolecia do miejscowych wiernych przyjeżdżał ks. Apolinariusz Zubielewicz z Konweliszek, były wikariusz bieniakońskiej parafii. Jednak w 1961 r. władze zamknęły kościół w Bieniakoniach i przekształciły budynek w magazyn paliwa. Nie zważając na to, świątynia otrzymała status pomnika architektury. W budynku plebanii znajdował się internat, a później – szpital psychiatryczny.

Potem trwała długa walka o odzyskanie świątyni i nareszcie 10 grudnia 1988 r. wierni otrzymali klucze od kościoła. Od razu rozpoczęto restaurację świątyni. 21 grudnia 1988 r. odbyło się pierwsze nabożeństwo. W latach 1989-1994 parafią w Bieniakoniach opiekowali się księża pallotyni.

Działa kościół św. Jana Chrzciciela i dziś, a na plebanii znowu mieszka proboszcz odrodzonej parafii.